

IVYKIAI, PROBLEMOS, NUOMONĖS

KAS ESI? – Petras Maksimavičius	3
TAUTOSAKA. SKŪPAS VISADU MOKA DU ROZU – Jurgita Stankauskaitė	20
2019-ŪJŲ DEMOGRAFINIAI RODIKLIAI – Eugenija Pakutkienė ..	22
PRIEŠ PUSĖ AMŽIAUS APIE LIETUVIŲ KALBĄ IŠGIRDĘS ITALAS APIE JĄ ŽINO DAUGIAU, NEI DAŽNAS LIETUVIS	23

MINĖJIMAI

ANTANO BARANAUSKO 185-ŪJŲ GIMIMO METINIŲ MINĖJIMAS SEINUOSE – Eugenija Pakutkienė	5
SAUSIO 13-OJI – LAISVĖS GYNĖJŲ DIENA	
PUNSKO KOVO 11-OSIOS LICĖJUJE – Darius Dumčius	6
VĪDUGIRIŲ MOKYKLOJE – Grażina Kibyšienė	7
SEINŲ LIETUVIŲ „ŽIBURIO“ MOKYKLOJE – „ Aušros “ inf.	8
„PRISIMENAM PRALIETĄ KRAUJĄ“ – Asta Pečiulienė	8

KULTŪROS BARUOSE

TĖSKAMBAI – Božena Bobinienė	10
---	----

ŠVIETIMAS

PUNSKO LICĖJAUS MOKINIAI – EUROPOS PARLAMENTE STRASBŪRE – Karolina Krakauskaitė	12
PUNSKO KOVO 11-OSIOS LICĖJUS – VĖL „SIDABRINĖ“ MOKYKLA! – Alvydas Nevulis	13
ŽIEMOS ŠVENTĖS PUNSKO SAVIVALDYBĖS DARŽELYJE – Vida Jolanta Stankevičienė	14
NAUJAMETĖ EGLUTĖ SEINŲ „ŽIBURIO“ MOKYKLOJE – „ Žiburio “ inf.	16
EGLUTĖ VĪDUGIRIŲ MOKYKLOJE – Grażina Kibyšienė	17
SENELIŲ DIENA VĪDUGIRIŲ MOKYKLOJE – Grażina Kibyšienė ...	18
SENELIŲ DIENA SEINUOSE – Inga Vilkelienė	19

SKELBIMAI

SPAUDA RAŠĖ

LIETUVOS ŽINIASKLAIDA	26
-----------------------------	----

Viršeliuose:

Žiemos etnografinės stovyklos dalyviai (Dalius Astrauskienė nuotr.)

Punkos licėjaus trečios klasės mokiniai su mokytojais Strasbūre (Sebastijono Pykio nuotr.)

REDAKCIJOS ADRESAS

16-515 Puńsk,
ul. A. Mickiewicza 23

tel. / faks. 87 5161 416
www.e-ausra.pl
ausra@o2.pl

LEIDŽIA

Lenkijos lietuvių draugija
16-500 Sejny,
ul. Wileńska 9
tel. / faks. 87 5162 125

Vyr. redaktorė Irena Gasperavičiūtė
Redakcijos sekretorė Alicija Krakauskienė
Stilistas, korektorius Kazys Linka
Techn. redaktorė Aldona Jonušonytė

KORESPONDENTAI: Petras Maksimavičius,
Eugenija Pakutkienė, Jurgita Stankauskaitė

Spausdino „Aušros“ leidyklos spaustuvė.

Numeris pasirašytas spaudai 2020-01-29

Rankraščiai taisomi ir trumpinami redakcijos nuožiūra. Redakcijos nuomonė nebūtinai sutampa su autorių nuomone.

Lenkijos lietuvių draugijos sąskaita

BS Sejny, ul. Powstańców Sejneńskich 1, 16-500 Sejny
Nr. 23 93540007 0000 0000 0198 0002
SWIFT / BIC kodas POLU PL PR

Zadanie pn. „Wydanie 24 numerów dwutygodnika „Auśra” zrealizowano dzięki dotacji Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji.



Ministerstwo
Spraw Wewnętrznych
i Administracji

Projektą „Lenkijos lietuvių tautinio sąmonin-
gumo ugdymas” iš dalies remia Spaudos, radijo
ir televizijos

rėmimo fondas
(gauta parama per
projekto įgyveni-
nimo laikotarpį
– 6000 eurų).

SPAUDOS,
RADIJO IR
TELEVIZIJOS
RĖMIMO
FONDAS



Mieli skaitytojai!

IRENA GASPERAVIČIŪTĖ

Sausio 25 d. – viduržiemis, kai kur pusiaužiemiu vadinamas. Tą dieną šeimnininkai patikrindavo savo atsargas žiemai, ar pakankamai likę pašarų gyvuliams, malkų ir maitos atsargų. Jei per daug per pirmą pusę žiemos sunaudota, imta tausoti. Tą dieną, kaip sakydavo liaudis, barsukas išlenda iš savo urvo orų patikrinti: jei saulė šviesdavo, jis išsigąsdavo savo šešėlio ir atbulas sugrįždavo atgal – vadinasi, žiema dar užsitęs. Jei apsiniaukę, jis eidavo pasivaikščioti ir tik tada sugrįždavo į urvą, vadinasi, pavasaris jau netoli. Kitur buvo pasakojama, kad per pusiaužiemį meška verčiasi ant kito šono. Apie tai prieš keletą metų portale *alkas.lt* rasė Jonas Vaiškūnas. Beskaitant kilo klausimas, ką barsukas pasakys šiemet, kada žiemos visai nebuvo. Ir kažin, ar jis ar minėtoji meška išvis buvo užmigę, jei sausio mėnesį miške randama grybų ar žydinčių žibuoklių, pati mačiau (ir visai ne nuotraukoje) sprogstančius kačiukus. Šį sausį, deja, anomalijos ne tik gamtoje.

Vyskupo Antano Baranausko fondas jau antrus metus galvėnėjasi su įvairiais reikalavimais ir negali įsteigti nei vienos vaikų darželio grupės Suvalkų mieste – vis randama, ką nors naują pareikalauti, vis kuriamos naujos kliūtys. O Lenkijos užsienio reikalų ministro Jaceko Čaputovičio (Jacek Czaputowicz) vizito metu Lietuvos UR ministras Linas Linkevičius kalbėjo, kad „2019 metais pasirašyta švietimo ministrų deklaracija yra didelis žingsnis į priekį šioje srityje. Itin vertiname paramą Lenkijos lietuvių tautinei mažumai Suvalkuose, steigiančiai naują lietuvišką darželį ir planuojančiai ateityje atidaryti lietuvių švietimo ir kultūros centrą.“

Nebeliaika ką ir pridurti šia tema.

Kas esi?

PETRAS MAKSIMAVIČIUS

Gyvenimo paslaptis – rasti sau tinkamą apšvietimą. Viešniems – tai Punsko, Seinų ar Varšuvos kultūros rūmų scenos prožektoriai, kitiems – nedidele lempele nušviestas rašomasis stalas. Tik toks ar net toks skirtumas.

Vienas žymus Varšuvos universiteto profesorius kasmet buvo kviečiamas skaityti paskaitų garsiausiuose pasaulio universitetuose. Jo paskaitų apie branduolinę inžineriją klausėsi šimtai studentų ir jaunųjų mokslininkų. Jam labai patiko dalytis savo patirtimi. Kadangi visada kruopščiai ruošdavosi paskaitoms, galėdavo apie naujausius mokslo atradimus pasakoti ištisas valandas be perstojo. Tačiau tasai garsus fizikas turėjo vieną silpnybę. Jis labai bijojo pertraukų tarp paskaitų. Tiesiog nežinojo ką per tas 30 minučių veikti, kur atsistoti, prie ko prieiti, kaip pradėti pokalbį. Jį tokios situacijos labai vargino, emociškai išsekindavo. Tokiais atvejais, paskelbus pertrauką, dažniausiai iš kišenės išsitraukdavo mobilųjį telefoną, vaizduodamas, kad tuoj pat turi paskambinti, nuedavo į kitas, tuščias patalpas. Ten pailsėdavo nuo minios ir jos, kaip jam atrodydavo, beprasmio kalbėjimo apie nieką. Tai kartodavosi kaskart, kai patekdavo į panašią situaciją.

Šią istoriją aš sugalvoju, nors panašių istorijų labai daug. Jos kai kuriems žmonėmis, nepaisant ar jie garsūs mokslininkai, ar eiliniai darbininkai, nutinka ir kartojasi realiaime gyvenime. Tai ne liga. Tai tam tikri asmenybės bruožai.

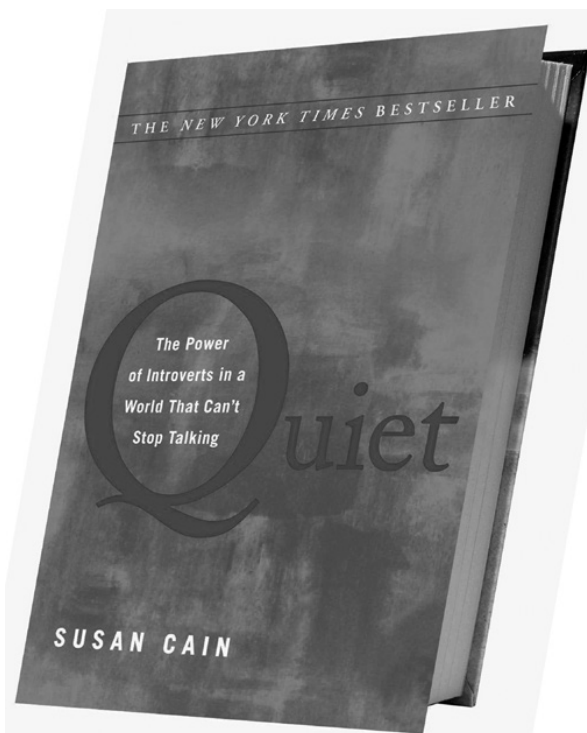
Prieš kelerius metus skaičiau labai įdomią Susan Cain knygą „Tyla. Introvertų galia pasulyje, kuris

nesiliauja kalbėjęs“. Šiandien vėl ją prisiminiau. Tai daugiau psichologinio pobūdžio publikacija, kurioje galime rasti daug įdomios informacijos apie įvairius žmonių charakterių bruožus, darbo stilių, emocijas. Tiesa, autorė daugiau analizuoja tą asmenybės tipą, kuris labiau linkęs gilintis į save ir savo vidinį pasaulį nei tą, kurio dėmesys nukreiptas į išorę. Autorė prisipažino, kad ji priklauso pirmajai asmenų grupei, todėl jai ir rūpėjo apie tai papasakoti.

Susan Cain knyga – viena įdomiausių knygų, kokias ligi šiol man teko skaityti. Joje autorė dalijasi daug metų trukusių tyrimų apie žmonių asmenybes rezultatais. Supažindina skaitytojus su introvertų pasauliu: tyliu, giliu ir dažnai stipriai nuvertinamu. Pateikdama paprastus pavyzdžius aiškina, kodėl įvairiose situacijose vieni žmonės elgiasi vienaip, kiti – kitaip.

Labai rekomenduoju šią knygą paskaityti. Dar labiau raginu ją paskaityti mokytojus, kurie kasdien įvairiais būdais stengiasi kuo daugiau žinių perteikti mokiniams ir suprasti kas jų galvose „ūžia“ pamokų ar pertraukų metu. Šioje knygoje randame daug pavyzdžių ir atsakymų, kodėl vieni mokiniai aktyvūs, kiti tylūs, kodėl vieni negali pamokos metu ištarti žodžio, o kitus reikia nuolatos tildyti. Maža to, autorė paaiškina, kad aktyvumas ne visada reiškia greitesnį mokymąsi, o pasyvumas ir tylėjimas – žinių spragas. Toli gražu taip nėra. Tai labai rimta tema ir rimti dalykai, apie kuriuos kartais net nepagalvojame, o jie neretai padėtų mūsų gyvenimą padaryti lengvesnį ir gražesnį.

Knygos autorė pačioje pradžioje



aiškiai pažymi, kad asmenybė mūsų gyvenimą lemia ne mažiau nei lytis ar rasė. Mūsų temperamento pobūdis nulemia tai, kaip renkames draugus, partnerius, kaip palaikome pokalbį, kaip parodome meilę. Tai lemia, kokią pasirenkame karjerą, ar gebėsime pasimokyti iš klaidų, būsime linkę gyvenime rizikuoti, būti gerais vadovais ar pavaldiniais ir pan.

Autorė atkreipia dėmesį, kad šiuolaikinėje visuomenėje susiformavęs ydingas stereotipas. Mat mums tvirtinama, kad būti puikiu žmogumi, reiškia būti drąšiam, atviram, aktyviam, dėmesio centre, visuomeniškam – ekstravertiškam. Tačiau, ką daryti tiems, kurie mėgsta ramybę, blogai jaučiasi didesniame draugų ar bendradarbių būryje, kuriems labiau patinka dirbti individualiai, o ne grupėje. Ji įsitikinusi, kad esant tokiam stereotipiniam mąstymui daugelis „tylių“ žmonių (introvertų) bando prisitaikyti prie aplinkos ir slepia šį faktą net nuo pačių savęs. Tačiau, pasak jos, tai klaidingas kelias.

„(...) Beveik pusė mūsų pažįstamų žmonių yra introvertai. Jie mieliau

klauso, nei šneka, mieliau skaito, nei siaučia vakarėliuose, jie kuria naujoves, tačiau nemėgsta savęs viešinti, mieliau suka galvą vienumoje, nei pasineria į grupės idėjų kūrimo procesą... Nemažai didžiausių mūsų idėjų, meno kūrinių, išradimų – ir evoliucijos teorija, ir van Gogho saulėgražos, ir asmeniniai kompiuteriai – atsirado tylių ir intelektualių žmonių, mokančių įsiklausyti į savo vidinį pasaulį ir iškelti jame glūdinčius turtus, pastangomis. Be introvertų pasaulyje nebūtų: reliatyvumo teorijos, Chopino noktiurnų, Prousto „Prarasto laiko beiėskant“, Piterio Peno, filmo „Šindlerio sąrašas“, Google, Hario Poterio ir kt.“ – rašo S. Cain.

Knygoje pateikiama daug gyvenimiškų pavyzdžių, iš kurių galima geriau suprasti, kodėl vieni žmonės vienaip, o kiti kitaip elgiasi, kodėl priima vienokius ar kitokius sprendimus, kodėl vieni bendruomeniški ir susilaukia visuomenės simpatijų, kiti ne. Tarkime, grįžkime dar prie mokyklos reikalų. Knygoje analizuojama, kodėl šiuolaikinėse mokyklose siekiama ugdyti lyderius, gebančius bet kuria tema ir bet kuriuo metu išsakyti savo mintis, diskutuoti, dalyvauti užklasinuose užsiėmimuose, reikštis visuomeninėje veikloje ir pan. Knygos autorė nesutinka su tokia darbo metodika. Ji rašo: „(...) Vaikus norime išmokyti savarankiškumo, o elgiamės priešingai. Propaguojame komandinį darbą. Tuo tarpu komandinio darbo metu ir taip dominuos tie, kurie mėgsta bendrauti, reikšti savo nuomonę. Tie, kurie nemoka aptarinėti savo darbo rezultatų toli, kol jo nepabaigia, ir toliau pasiliks tylūs.“

Autorė pateikia daug pavyzdžių, kada tokiu būdu užmirštami tie mokiniai, kurie yra labai gabūs, tačiau nėra linkę tų vidinių gabumų

viešai rodyti. Jie tylūs, neaktyvūs, neišsiskiriantys, todėl prastesnius pažymius gaunantys mokiniai. Tačiau daugeliu atveju jie – giliai mąstantys ir gebantys gyvenimiškas problemas spręsti daug veiksmingiau nei vadinamieji visuomenės lyderiai. Kita vertus, ekstravertai, mėgstantys vadovauti, pranašesni kitose srityse. Sugeba aplink save burti žmones, daryti jiems didesnę įtaką, greičiau priimti sprendimus.

Introvertas mėgsta vienvatę. Būdamas žmonių draugijoje jis išsenka. Ir atvirkščiai, atgauna jėgas būdamas vienas. Tipiškas ekstravertas visada rinksis veiksmą, o ne kontempliaciją, riziką, o ne atsargumą, tikrumą, o ne abejonę.

Universalaus introversijos ir ekstraversijos apibrėžimo nėra. Dažniausiai mumyse yra ir vienos, ir kitos asmenybės bruožų. Gal tiksliausiai tai XX a. pradžioje apibūdino žymus psichologas Carlsas Jungas. Pasak jo, introvertus traukia vidinis minties ir jausmų gyvenimas, ekstravertus – išorinis žmonių gyvenimas bei veikla. Introvertai stengiasi išsiaiškinti įvykių prasmę, o ekstravertai patys pasineria į tuos įvykius.

Į seminarą, kuriame teko dalyvauti Vilniuje, susirikusius psichologę paklausė – „Dabar kiekvienas prisiminkite savo klasiokus ar kursiokus universitete – koks jų likimas, ką gyvenime pasiekė, kuo jie dabar užsiima? Ar visi ano meto vadinamieji lyderiai ligi šių dienų vadovauja, o kuo užsiima ir ką pasiekė tie, kurie niekuo ypatingu tada neišsiskyrė?“ Diskusija ir išvados tikrai buvo įdomios. Todėl, jeigu visuomenę sudarytų vien generolai, kažin ar ji išliktų, tačiau ne geriau baigtųsi ir tai visuomenei, kurios visi nariai būtų tylūs mąstytojai. Po ilgų diskusijų sutarėme, kad reikalingi ir vieni, ir kiti.

Ar pats esate introvertas (-ė), ar ekstravertas (-ė), mylintis introvertą ar su juo dirbantis, tikiuosi, kad jums asmeniškai pravers S. Cain įžvalgos.

Pakartosiu straipsnio pradžioje išsakytą mintį. Gyvenimo paslaptis – rasti sau tinkamą apšvietimą. Vieniems – tai Punsko, Seinų ar Varšuvos kultūros rūmų scenos prožektoriai, kitiems – nedidele lempele nušviestas rašomasis stalas.

O KAS TU ESI?

Jeigu nesate tikri, galite ir Jūs pasitikrinti kuriam asmenybės tipui priklausote. S. Cain sudarė klausimyną. Pateikiu kelis įdomesnius klausimus. Jeigu į daugelį šių klausimų atsakysite teigiamai, galimai esate introvertas, jeigu neigiamai – ekstravertas:

1. Pokalbius dviese vertinu labiau nei grupės veiklą;
2. Dažnai man lengviau reikšti mintis raštu;
3. Man patinka vienvė;
4. Atrodo, kad man mažiau nei bendradarbiams rūpi turtas, garbė, statusas;
5. Nemėgstu lengvo mandagaus pokalbio, kur kas labiau man patinka atvirai pasišnekėti man rūpimomis temomis;
6. Žmonės sako, kad esu geras klausytojas;
7. Per daug rizikuoti nemėgstu;
8. Man patinka toks darbas, į kurį galiu pasinerti kuo mažiau pertraukiamas;
9. Man patinka švęsti gimtadienius nedidelėje draugijoje;
10. Žmonės mane apibūdina kaip „tyliakalbį“ ar „susitvardantį“;
11. Nemėgstu rodyti ir aptarinėti savo darbo su kitais, kol jo nepabaigsiu;
12. Nemėgstu konfliktų;
13. Geriausiai man sekasi dirbti vienam;
14. Prieš šnekėdamas esu linkęs pagalvoti;
15. Jaučiuosi išsekęs, kai tenka ilgiau bendrauti su žmonėmis;
16. Mokyti man lengviau pasakaitose negu praktiniuose užsiėmimuose.

Antano Baranausko 185-ųjų gimimo metinių minėjimas Seinuose

SPAUDOS.
RADIO IR
TELEVIZIJOS
RĖMIMO
FONDAS



EUGENIJA PAKUTKIENĖ

Sausio 17 d. per 185-ąjį vyskupo Antano Baranausko gimtadienį prie paminklo Seinuose, šalia Seinų bazilikos, rinkosi vietos gyventojai ir svečiai iš Lietuvos paminėti vyskupo, poeto gimimo metinių. Minėjimas pradėtas trumpa malda. Maldą vedė kun. Jaroslavas Kalinovskij, kuris palaimino susirinkusius. Prie paminklo, vėliau prie vyskupo kapo (Seinų bazilikos koplyčioje) sukalbėta malda „Viešpaties angelas“, padėta gėlių ir uždegtos žvakelės.

Minėjime dalyvavo: buvęs LR konsulas Tilžėje, mūsų krašto istorikas dr. Bronius Makauskas, K. Donelaičio draugijos pirmininkas Gintaras Skamaročius, Suvalkų LLD skyriaus pirmininkė O. Virbylienė, „Lietuvių namų“ darbuotojai, Šv. Kazimiero draugijos pirmininkas A. Vektorius, Seinų lietuvių „Žiburio“ mokyklos direktorius A. Vaicekauskas, mokytojai ir mokiniai. Mokinė Onutė Karanekaitė padėklavo ištrauką iš „Anykščių šilėlio“, Punsko teatro režisierė Rūta Burdinaitė su Daiva Grigutyte, kuri per šį minėjimą padėklavo K. Donelaičio „Metų“ ištrauką.

K. Donelaičio draugijos pirmininkas Gintaras Skamaročius papasakojo apie abu dvasininkus poetus, gyvenusius skirtingu laikotarpiu ir skirtingose etninėse Lietuvos žemėse, vienodai dailiai rašiusius eiles apie Lietuvos gamtą ir žmones. Pasakota apie vysk. A. Baranausko paminklo statymo peripetijas. Vėliau Lietuvių namuose tartasi dėl vakaronės „Susitikimai Lietuvai“, kurią numatoma rengti pavasarį ir skirti dviem poetams dvasininkams: Antanui Baranauskui (1835–1902) ir Kristijonui Donelaičiui (1714–1780). Pristatytas K. Donelaičio draugijos leidžiamas žurnalas „Donelaičio žemė“ ir pati draugija. Susirinkusiems dėkojo organizatoriai: K. Donelaičio draugijos, Vysk. A. Baranausko Seinuose fondo nariai.



Irenos Gąsperavičiūtės nuotrauka.

SAUSIO 13-OJI - LAISVĖS GYNĖJŲ DIENA

Punsko Kovo 11-osios licėjuje

DARIUS DUMČIUS

Sausio 13 d. per 6-ą pamoką Punsko Kovo 11-osios bendrojo lavinimo licėjaus I klasės mokiniai mokyklos bendruomenei pristatė pasirodymą Laisvės gynėjų dienai paminėti. Iš anksto kartu su mokytoja Irena Nevulienė ir praktikančiu Dariumi Dumčiumi pasidaliję mintimis ir įžvalgomis bei kartu sutarę, koks turėtų būti pasirodymas, mokiniai ypač gražiai, jautriai ir sentimentaliai perteikė tragiškus 1991 m. sausio įvykius.

Iš pradžių raiškiai perskaitę garšių Lietuvos žmonių, tokių kaip Andriaus Mamontovo, profesoriaus Arūno Ramanavičiaus tų dienų atsiminimus, netrukus mokiniai pradėjo esamuoju laiku kalbėti žuvusiųjų prie televizijos bokšto pasirinkimo atvykti motyvus ir aplinkybes. Labai simboliškai tapo mokinio Edvino akordeonu grojamos ir kartu su bendraklasiais dainuojamos, vėliau ir niūniuojamos dainos „Oi, neverk, motušėle“ žodžiai, kurioje



Iš licėjaus archyvo

pasakojama apie tai,
... kad jaunas sūnus

Eis ginti brangiosios tėvynės!

*Kad pavirtęs kaip ažuolas girių puikus
Lauks teismo dienos paskutinės...*

Juk iš tiesų 13 vyrų ir 1 moteris paaukojo savo didžiausią turtą – gyvybę – dėl mūsų visų ir Lietuvos Laisvės. O gi žuvusieji buvo tokie patys kaip mes: mokiniai, dirbantieji, kurie paliko namuose mylinčias ir mylimas motinas, žmonas, tėvus, laukiančius, kol sugrįš, vaikus...

Kad būtų įprasminimas, demonstruojant vaizdo įrašą apie tankų ir tankečių atkeliavimą prie televizijos bokšto, mokiniai užpūtė jų įsamenintų žuvusiųjų gyvybes simbolizuojančias

žvakutes. Netrukus visame licėjuje stėjo visiška tyla – buvo pagerbti mirusieji. Iš karto po to buvo pasiūlyta visai mokyklai kartu sudainuoti Eurikos Masytės dainą „Laisvė“. Tragiškąjį Sausį lietuvių vienybę ir norą būti laisvais liudijusi daina tapo žuvusiųjų pagerbimą ir atminimą simbolizuojančiu ženklu. Grojant mokinei Gretai, kartu su mokyklos bendruomenės nariais dainuojant šią dainą ir demonstruojant žuvusiųjų nuotraukas, portretus, buvo galima jausti aplink tvyrančias vienybės, susikaupimo, santarvės ir kitas įprasminančias emocijas.

Minėjamą baigė licėjaus direktoriaus Alydo Nevulio kalba, kurioje jis mokiniams akcentavo, jog, siekdami nuolatos įprasmininti žuvusiųjų atminimą, turime mokytis, stengtis ir dirbti dėl Lietuvos, dėl visų mūsų Laisvės. Nes istorija bus gyva, kol bus liudijama.



Iš licėjaus archyvo

Vidugirių mokykloje



*jaunystės sparnus
sutraiškę tankų vikšrai
suplėšė širdį
užgrobiko kulka
užmerkus tau akis
krūtinėje pražydusi laisvė
į dangų pakilo
dainos gaida*

Jau praslinko 29 metai nuo tragiškųjų 1991 m. sausio 13-osios įvykių. Kaip ir kasmet, šiemet Vidugirių mokykloje stengėmės prisiminti tų dienų įvykius ir tinkamai pagerbti tragiškai žuvusiuosius už Tėvynės laisvę. Sausio 13 d. (pirmadienį) 8 val. dešimčiai minučių mokyklos languose uždegėme vienybės ir atminimo žvakutes, taip jungdamiesi prie Lietuvoje paskelbtos pilietinės akcijos „Atmintis gyva, nes liudija“. Minėjimas, kurį ruošė VI ir VII klasių mokiniai su lietuvių kalbos, istorijos bei muzikos mokytojais, vyko šiek tiek vėliau. Trumpai buvo pristatyti anų tragiškųjų dienų įvykiai, prisiminti žuvusiųjų vardai, skaidrėse – jų veidai, uždegtos



Grazinos Kibyšienės nuotr.

atminimo žvakelės. Moksleiviai deklamavo eiles, pabaigoje nuskambėjo daina „Brangiausios spalvos“. Tie 1991-ųjų sausio įvykiai pakeitė Lietuvos ateitį, pakeitė kiekvieno lietuvių, mūsų ateitį. Sausio 13-oji – geras laikas susimąstyti apie tai, ką turime, apie laisvės vertę. Jau užmiršome vielomis aprakintą mūsų Lietuvėlę, ir sunkų ilgą kelią traukiniais per

Gardiną pas giminaičius, gyvenančius Marijampolėje, Alytuje ar visai čia pat už sienos. Nesuskaičiuotum ašarų, neišmatuotum ilgesio gyvenančių mūsų krašte ir jų artimųjų – tėvų, brolių, seserų, ištremtų anapus vielų sienos. Yra ką prisiminti, reiktų neužmiršti įkalinto lietuviško žodžio, tūkstančius tremtinių amžino išalo žemėje, amžinu miegu užmigusius nežinomuose kalneliuose partizanus. Galima pradėti nuo savo šeimos istorijos, pakalbėti su tėvais, seneliais... Tada suprasime, kad ne visada buvo, kaip yra šiandien, kad žodis Laisvė yra svarus ir išgyvenimų atspalvių, ir apšlakstyto kraujo, ir prakaito, ir ašarų. Gal geriau suprasime Sausio 13-osios nakties įvykių reikšmę kiekvienam iš mūsų, suprasime, kodėl esame laisvi, nulenкта galva pagerbsime Laisvės gynėjus. Gražiai kažkas pasakė, kad „esame laisvi, nes Jie stovėjo įaugę į žemę“. Dabar mes nors trumpam sustokime kasdienio gyvenimo bėgsme ir Laisvės gynėjus pagerbkime savo širdyse.



Grazinos Kibyšienės nuotr.

Seinų lietuvių „Žiburio“ mokykloje

„ŽIBURIO“ INF.

Kasmet Seinų lietuvių „Žiburio“ mokykloje minime Laisvės gynėjų dieną. Šiais metais sausio 13-ąją visose klasėse ir mokytojų kambaryje nuo pat ryto degė atminimo žvakutės. Rengdami minėjimą stengiamės kiekvieną kartą pasirinkti kitokią minėjimo formą.

Šiomet mokyklos vestibulyje buvo iškabinti visų sausio 13-ąją žuvusiųjų portretai su pavardėmis, čia degė atminimo žvakė. Per ilgąją pertrauką visa mokykla susirinko šioje vietoje, o savo prisiminimais iš 1991 metų įvykių pasidalijo tuomet Vilniuje studijavę, budėję prie Lietuvos strateginių pastatų mokyklos direktorius Algirdas Vaicekaskas ir lietuvių kalbos mokytoja Irena Gasperavičiūtė.

„Laisvė – vienas svarbiausių žmonių poreikių. Ir nors gryna akimi buvo matomas pavojus, tūkstančiai žmonių pasirinko ne bėgti iš Vilniaus ar net Lietuvos, o pasilikti ir budėti, rizikuojant savo sveikata, net gyvybe. Kai prie Radijo ir televizijos komiteto pradėta šaudyti ir kai pavojus buvo akivaizdus, prie Parlamento budėti rinkosi vis daugiau žmonių.“ – pasakojo Algirdas Vaicekaskas.

Per pamokas klausėme žurnalistės Eglės Bučelytės, tą naktį vedusios paskutinę laidą prieš omonininkams užimant Radijo ir televizijos komitetą, atsiminimų. Mokiniamis įdomu buvo, kaip tokiomis kritinėmis situacijomis kovojama su baime, ir apskritai, ar ji jaučiama.

Sausio 12-ąją Punsko lietuvių kultūros namuose minėjome Sausio 13-osios – kruvinojo sekmadienio įvykius, kurie prieš 29-erius metus šokiravo, sustingdė ir nuskriaudė visą Lietuvą. Tąsyk netekome 14 jaunų, suaugusių ir subrandusių žmonių – Lietuvos laisvės gynėjų, kurie tikriausia ir patys nesitikėjo, kad tos nakties įvykiai pakryps tokia linkme.

Laiminga tauta, kuriai nereikėjo kovoti už savo laisvę, laiminga valstybė, kuri nepatyrė prieš, okupanto veiksmų. Lietuvai teko išgyventi visko – tremtį, vežimus į amžinojo įšalo žemę, sovietų okupaciją, galiausiai – Sausio 13-osios netektis. Tačiau lietuvių tauta stipri, ji niekada nesitaikstė su jai primesta prieš valdžia, ji kovojo – kovojo knygnešių pasiaukojimu, kovojo išleisdama savo jaunus sūnus į miškus, kovojo malda patyliukais niekam negirdint ir nematant, kovojo dainuodama dainas, giedodama giesmes. Dėl to lietuviai – didvyrių tauta. Bepigu kovoti, kai esi apsiginklavęs, turi tūkstančius karių, gerą karinę techniką, bet tu pakovok nuogas ir beginklis... O tokie buvo Sausio 13-ąją prie Lietuvos televizijos bokšto, Spaudos rūmų ar dar kitose strateginėse Lietuvos vietose susirinkę kovotojai.

Kultūros namuose programa šia proga pavadinta „Prisimenam pralietą kraują“. Jaunių teatras „Kregždė“ (rež. Jolanta Malinauskaitė-Vektorienė) parodė susirinkusiai publikai literatūrinę kompoziciją „Rimvydas“ pagal Ritos Pauliukaitienės sudarytą knygą „Jurgis Krikščiūnas-Rimvydas ir jo artimieji“. Ši kompozicija mena partizaną Jurgį Krikščiūną, kuris drauge su Vytautu Prabuliu gynė Lietuvos laisvę, kovojo už mūsų ir kitų lietuvių šviesią ateitį ir kurie prieš 70-metį paguldė galvas Šlynakiemio kaime.

Vaikų teatras „Kregždutė“ (rež. Jolanta Malinauskaitė-Vektorienė) atliko poetinį montažą, skirtą Sausio



Iš Seinų lietuvių „Žiburio“ mokyklos archyvo

„Prisimenam pralieta kraują“



ASTA PEČIULIENĖ

13-osios aukoms, dar kartą primindama didvyrių pavardes. Solistės Greta Bobinaitė, Gintarė Vektoriūtė ir Simona Zubavičiūtė padainavo patriotinių dainų.

Tikėkimės, kad jau niekada daugiau Lietuvos kalendoriuje neatsiras datų, kurios vers lietuvių tautą gedėti ir apraudoti savo didvyrus.

Po programos visi susirinkome prie Vasario 16-osios varpinės Senosiose kapinėse, ten kūrendami laužą dar pagiedojome partizanų, patriotinių, Lietuvos istoriją menančių dainų, sugiedojome „Marija, Marija“ ir išsiskirstėme su viltimi, kad niekada daugiau lietuvių tauta nepatirs tokių skriaudų. O mes privalome tokioje dvasioje auginti jaunąją kartą, nes atmintis tol gyva, kol mes ją patys liudijame.



Jurgio Paransevičiaus nuotr.

Tegul žino jaunimas, vaikai, kad priklauso neeilinei – lietuvių tautai, didvyrių tautai... engtai, niekintai ir žemintai, bet nugalėtai!

O pirmadienio rytą – sausio 13-ąją, 7 val. vietos laiku, Punsko lietuvių

kultūros namų langai, gerb. Vyto Staskevičiaus pastangomis, nušvito žiburėliais – uždegtos vienybės ir atminimo žvakelės – 1991 m. žuvusiųjų už Lietuvos laisvę atminimui. Taip mes prisijungėme prie visoje Lietuvoje rengtos pilietinės iniciatyvos „Atmintis gyva, kol liudija“.

Nuoširdžiai dėkoju Punsko valsčiaus sekretoriui, kuris parūpino medienos laužui, dėkojame visiems susibūrusiems prie laužo dainininkams, ypač „Dzūkijos“ choro atstovams, kurie ryte atgiedojo kalėdines giesmes per šv. mišias Smalėnų bažnytelėje susibūrė dar ir prie Varpo skambiomis dainomis pagerbti Lietuvos laisvės gynėjus.

Punsko lietuvių kultūros namų ansamblių veiklą 2020 m. remia Lenkijos Respublikos vidaus reikalų ir administravimo ministerija.



Jurgio Paransevičiaus nuotr.

Teskamba!

SPAUDOS,
RADIJO IR
TELEVIZIJOS
RĖMIMO
FONDAS



BOŽENA BOBINIENĖ

Kalėdos – ramumo, šeimyninės šilumos, jaukumo laikotarpis. Tai ne tik eglutė, prakartėlė, dovanos, bet ir kalėdinių giesmių laikas. Jos labai melodingos, skambios, kai kurios švelnios, lyrinės; ne viena primena lopšinę – nes skirtos būtent paminėti kūdikėlio Jėzaus gimimą. Be abejo, išsiskiria tu, kad giedamos tik tam tikru laikotarpiu: nuo Kalėdų iki vasario 2-osios, vadinamosios Grabnyčių šventės.

Punsko lietuvių kultūros namų mišrus choras „Dzūkija“, rinkdamasis į repeticiją advento metu, vadovo Vido Simanausko paskatintas, kasmet prisimena ir kalėdines giesmes. Iškart salėje pasidaro jaukiau, juntame

gražiausių metų švenčių artėjimą. Šiomet sumanėme mūsų išmoktomis giesmėmis pasidalyti su savo

krašto žmonėmis. O kur kitur galima jas pristatyti, jei ne bažnyčioje. Susitarėme su aplinkinių parapijų, kur aukojamos šv. Mišios lietuvių kalba, kunigais ir nuo 2019 m. gruodžio 29 d. pradėjome savo kalėdinį turą. Tačiau pirma proga pasirodyti su mūsų repertuaru buvo Punsco valsčiaus socialinės šalpos skyriaus ir Punsco lietuvių kultūros namų surengtas labdaros koncertas „Pasidalink“, kuris vyko dar prieš Kalėdas, 2019 m. gruodžio 20 d.

Kalėdinį turą šventovėse pradėjome nuo Punsco. Pirmiausia (gruodžio 29 d.) pasirodėme Punsco Švč. Mergelės Marijos Dangun Ėmimo bažnyčioje (šv. Mišias aukėjo klebonas Česlovas Baganas ir kun. Povilas Slaminis). Tą pačią dieną nuvykome ir į Vidugirių Pal. Jurgio Matulaičio koplyčią (šv. Mišias aukėjo



Punsco Švč. Mergelės Marijos Dangun Ėmimo bažnyčioje

Valdo Bobino nuotr.



Seinų bazilikoje

Astos Žukauskienės nuotr.



Kun. Wojciech Stokłosa nuotr.

Smalėnų Šv. Izidoriaus Artojo bažnyčioje

kun. Povilas Slaminis; beje, nusprendėme, kad šioje bažnytėlėje buvo pati geriausia akustika). Kitą sekmadienį, 2020 m. sausio 5 d., nuvykome į Žagarių Šv. Baltramiejaus bažnytėlę ir Seinų baziliką (čia šv. Mišias aukojo prel. Edmundas Putrimas ir kun. Jaroslav Kalinovskij). Sausio 12-ąją lankėmės Smalėnų Šv. Izidoriaus Artojo bažnyčioje (šv. Mišias aukojo kleb. Wojciech Stokłosa), o sausio 19 d. – Suvalkų Švč. Jėzaus Širdies bažnyčioje (šv. Mišias aukojo kun. Jaroslav Kalinovskij).

Visose šventovėse pristatėme tą patį repertuarą. Su savo giesmėmis dalyvavome Eucharistijoje: pradžiai giedojome „Asperges me“ („Palais-tyk, Viešpatie“), Aukojimui – „Tyli naktis“, Komunijai – „Tyliąją naktį“ ir „Gul šiandieną“ ir pabaigai – „Sveikas Jėzau gimusis“ bei „Tyliai, tyliai“. Žinojome, kad tokiu metų laiku daugelyje bažnyčių yra šalta, tad nusprendėme neruošti įprasto koncerto, o savo giedojimu pajvairinti Mišių auką.

Kiekvienoje vietovėje buvome šil- tai žmonių priimti ir gerai įvertinti. Išgirdome malonių žodžių ir pagyri- mų; klausytojai stebėjosi mūsų balsų

derėjimu, skambėjimu, darna. Sulau- kėme kvietimų atvykti dažniau, ir su kitais repertuarais. Džiaugiamės, kad turėjome galimybę pristatyti mūsų gebėjimus ypač už savo parapijos ribų, ne tolimuose miestuose ar šaly- se, o tiesiog – kaimynams, kurie buvo sužavėti mūsų atliekamais kūriniais, o mums – buvo didelė garbė giedoti

saviems žmonėms.

Visur buvome pamaloninti geru žodžiu, paskatinimu ir pri- pažinimu. Labai miela, kad kai kurių parapijų bendruomenės norėjo dar kartu su „Dzūkijos“ dalyviais pabūti, pasikalbėti, padainuoti, kad paruošė mums skanias vaišes. Ypač Seinų, Sma- lėnų ir Suvalkų bažnyčių lanky- tojai buvo mums labai dosnūs ir svetingi. Nuoširdžiai dėkojame visiems bendradarbiavusiems kunigams, mūsų klausytojams bei tiems, kas mumis rūpinosi, priėmė ir vaišino. Taip pat esa- me dėkingi Punsko valsčiaus įstaigai, vairuotojams, už mūsų choro gausaus būrio pavežimą net į penkias bažnyčias.

Tikime, kad dar bus progų koncertuoti ne tik savam Punske, ar tolimuose kraštuose, bet ir čia pat, „už kraisos“.

Punsko lietuvių kultūros namų an- samblių veiklą 2020 m. remia Lenkijos Respublikos vidaus reikalų ir adminis- travimo ministerija.



Karolinos Krakauskaitės nuotr.

Suvalkų Švč. Jėzaus Širdies bažnyčioje

Punsko licėjaus mokiniai – Europos Parlamente Strasbūre

KAROLINA KRAKAUSKAITĖ

Praėjusių mokslo metų rudenį Punsko licėjaus mokiniai dalyvavo Europos Parlamento paskelbtame vidurinėms mokykloms skirtame „Euroscola“ konkurse. Konkurso II etapui pateiktas 131 kūrinys iš Lenkijos mokyklų. Mūsų sukurtas filmas „Suvienyti įvairovėje“ atsirado tarp 17 nugalėtojų ir laimėjo prizą – dalyvauti „Euroscola“ dienoje, kuri vyksta Europos Parlamente Strasbūre.

Sausio 17 d. Europos Parlamento plenariniame susitikime susirinko daugiau kaip 500 dalyvių iš 21 Europos šalies. Su mumis kartu dalyvavo mokiniai iš Belgijos, Bulgarijos, Čekijos, Danijos, Vokietijos, Estijos, Graikijos, Ispanijos, Prancūzijos, Italijos, Kipro, Lietuvos, Vengrijos,



Iš Sebastijono Pykio asmens albumo

III klasės mokiniai su mokytojais Europos Parlamente



Sebastijono Pykio nuotr.

Europos Parlamento plenarinių posėdžių salėje

Maltos, Nyderlandų, Austrijos, Portugalijos, Rumunijos, Švedijos, Didžiosios Britanijos. Šią dieną mokiniams suteikiama unikalioji proga Europos Parlamento plenarinių posėdžių salėje atstovauti savo šaliai ir išreikšti nuomonę apie žmogaus teises, visuotinį atšilimą, politikoje išsiaknijusią

korupciją bei kitomis svarbiomis temomis. Buvome suskirstyti į šešias grupes, kurių užduotis – diskutuoti pateikta tema ir pagrįsti savo nuomonę svariais argumentais. Vėliau moksleiviai viešai Parlamento posėdžių salėje turėjo pristatyti savo darbo vaisius. Į diskusiją galėjo įsijungti ir kiti dalyviai. Po kiekvieno pristatymo vyko balsavimas. Kiekvienas galėjo atiduoti savo balsą. Balsavimo rezultatai rodomi visiems plenarinio posėdžio dalyviams.

Darbas vyko ne tik grupėse, bet kiekviena šalis turėjo išrinkti savo žurnalistą. Man teko tapti žurnaliste. Tai buvo įdomus ir kartu atsakingas darbas. Kiekvienas iš mūsų

turėjome parengti visos dienos ataskaitą, kūrėme reportažus ir klausinėjome bendraamžių, ką mano apie Europos ateitį, ar jie patys domisi politika. Turėjau galimybę susipažinti su mergina iš Kipro. Ji pareiškė, kad svajoja kada nors tapti Parlamento nare. Šis pareiškimas rodo, kad jaunimas vis labiau domisi politika ir siekia pokyčių, kurie gerintų mūsų ir kitų gyvenimą.

Pradžioje mus pasveikino Europos Parlamento narys, Prancūzijos atstovas Younous Omarjee. Jis savo kalboje pabrėžė, kad Europos ateitis priklauso ne tik nuo jaunų asmenybių, bet ir nuo garbaus amžiaus žmonių. Turime suprasti, kad visi esame atsakingi už savo ir kitų gerovę. Turime keisti požiūrį ir siekti vienybės, būti tolerantiški vieni kitiems ir niekada nepraeiti pro neteisybę užmerktomis akimis.

Balsavimas – tai svarbi teisė, kuri įpareigoja žmones ja naudotis ir jausti atsakomybę už savo šalį. Po šios kalbos Parlamento narys kartu

su Davidu Maria Sasso – Europos Parlamento pirmininku – atsakinėjo į posėdžių salėje susirinkusių dalyvių klausimus, kurie kartais buvo kontraversiški ir reikalaujantys išsamių paaiškinimų. Toliau grupėse turėjome išspręsti testą, susijusį su Europa. Anketoje buvo 22 klausimai, surašyti įvairiomis kalbomis. Pabaigoje buvo išrinktos 4 grupės, kurios dalyvavo žaidime „Eurogame“. „Euroscola“ diena Strasbūre baigėsi Europos himnu.

Manau, ši išvyka praturtino mūsų gyvenimą. Grįžome pasisėmę patirties, kuri toliau tobulins mus ir skatins siekti savo užsibrėžtų tikslų. Norėtume nuoširdžiai padėkoti mūsų anglų kalbos mokytojai Alicijai Krakauskienei, kuri mums pasiūlė



Artūras Astrauskas pristato savo mokyklą

dalyvauti šiame konkurse, organizavo mūsų kelionę, bei auklėtojai Birutei Vaičiulienei už pagalbą mus globojant.

Punsko Kovo 11-osios licėjus – vėl „sidabrinė“ mokykla!

ALVYDAS NEVULIS

Edukacijos fondas „Perspektywy“ kasmet skelbia Lenkijos vidurinių mokyklų reitingą. Sudarant 2020 m. geriausių licėjų sąrašus, atsižvelgta į mokyklas, kuriose 2019 m. gegužės mėn. brandos egzaminus laikė ne mažiau kaip 12 moksleivių, o vidutiniai rezultatai iš privalomų lenkų kalbos ir matematikos egzaminų buvo ne žemesni kaip 0,75 Lenkijos licėjų vidurkio.

Reitingo kriterijai ir jų svoriai (proc.):

- brandos egzaminas – visi pasirinkti

(papildomi) dalykai (Punsko licėjaus atveju, tai ir lietuvių kalbos egzaminas), laikyti išplėstiniu lygmeniu – **45 proc.**

- brandos egzaminas – privalomi dalykai, laikyti pagrindiniu lygmeniu – **25 proc.**

- Laimėjimai šalies ir tarptautinėse olimpiadose – **30 proc.**

2020 m. reitinge visos šalies mštu licėjus pakilo iš **248** vietos į **209** vietą. Licėjų nuo auksinės mokyklos vardo skiria vos 9 vietos. Palenkės vaivadijoje Punsko licėjus pakilo iš **8**

vietos į **6** ir aplenkė Suvalkų III bei II licėjus. Skaičiuojant vien tik abiturų egzaminų rezultatus (be olimpiadų), mūsų licėjus vieta dar aukštesnė – **204**. Reitinge dalyvavo 2085 licėjai.

Didžiuojamės, kad mūsų mokykla antrus metus iš eilės yra „sidabrinė“ ir patenka į geriausių Lenkijos ir Palenkės vaivadijos licėjų gretas.

Šaltinis:

<http://licea.perspektywy.pl/2020/tabela/ranking-glowny-liceow>

Žiemos šventės Punsko savivaldybės darželyje

SPAUDOS,
RADIJO IR
TELEVIZIJOS
REMIMO
FONDAS



VIDA JOLANTA STANKEVIČIENĖ

Punsko savivaldybės darželyje greitai prabėgo pirmas mokslo metų pusmetis, o su juo daug kas nuveikta. Gruodžio mėnuo buvo turtingas įvairių renginių. Visi žino, kad vaikučiai labai myli ir laukia Kalėdų senio, tad jie gruodžio 6 d. šventė Mikalojaus gimtadienį, tą dieną buvo nuvykę į kiną „Lumiere“ Suvalkuose, žiūrėjo filmuką apie „Kalėdų dovaną“. Grįžus į darželį, laukė jų staigmena – Kalėdų senis paliko vaikams visą maišą saldumynų. Smagu buvo taip pat visiems nueiti prie Lietuvių kultūros namų įžiebtį eglutę. Darželinukai linksmai šoko ir dainavo



Iš Punsko darželio archyvo



Iš Punsko darželio archyvo

kartu su Kalėda, kuris įteikė dovanėlių. Taip pat mūsų darželyje vyko sferinio kino renginys. Vaikučiai žiūrėjo filmą apie kosmoso paslaptis. Sferinis kinas turi mobiliuosius planetariumus, su kuriais vyksta į ugdymo įstaigas ir rodo edukacinius, kultūrinius, mokslinius, istorinius kino filmus 360° formatu. Darželinukai buvo labai susižavėję šiuo sferiniu kinu. Prieš pat Kalėdų šventes gruodžio 19 d. į mūsų darželį atstovai, kurie su darželinukais ruošė kvepiančias, spalvotas kalėdines žvakutes.



Iš Punsco darželio archyvo

Gruodžio 20 d. mūsų darželyje vyko Kūčios ir Eglutė. Kalėdos – viena ryškiausių ir įsimintiniausių metų švenčių. Šios šventės labiausiai laukia vaikai. Mūsų darželis klegėjo nuo vaikų juoko, šurmulio ir džiaugsmo. Valgant Kūčias pasibeldė Kalėdų senelis. Kiekviena grupė savo salėje parodė savo meninę programėlę. Vėliau prie eglutės buvo įteiktos dovanos, šokta ratelis su Kalėdų seneliu. Oi, kiek buvo džiaugsmo ir emocijų. Š. m. sausio 17 d. Punsco kultūros namuose vyko graži ir iškilminga Senelių šventė. Anūkėliai iš pat ryto dovanuoja išpūdinę šventę savo seneliams ir močiutėms. Viena iš laukiamiausių visų anūkų švenčių yra Senelių diena, kai visas dėmesys skiriamas mylimiems seneliams. Anūkėliai savo meilę atskleidė dainuodami, šokdami ir deklamuodami eilėraščius. Visi vaikučiai jau nuo vėlyvo rudens jai ruošėsi – mokėsi dainelių, eilėraščių ir šokių. Kiekvieną grupę ruošė auklėtojos.

Pačių pagaminti atvirukai ir nuoširdūs

sveikinimai – tai būdas parodyti močiutėms ir seneliams, kaip mes juos mylime. Anūkėliai dovanoja savo meilę, rūpestį, šilumą. Savo mažuose delniukuose nešė dovanas. Močiutėms buvo linksma ir gera, mažieji artistai koncertavo ir džiugino savo dainomis, eilėraščiais ir šokiais. Vaikų lūpos tarė gražiausius žodžius gerbiamiems seneliams. Buvo matyti, kad vaikai pasirodo nuoširdžiai, pagarbiai, jausdami atsakomybę ir pasididžiavimą savimi. Senelių akyse sužibo ašaros, veiduose spindėjo

teigiamą vaikų požiūrį ir pagarbą vyresniajai kartai. Senelių ir močiūčių diena ypatinga seneliams, kadangi anūkai rodo jiems savo meilę, dėkingumą, šilumą. Kiekvienas vaikas šią dieną didžiuojasi seneliais ir nori kuo nuostabiau tai išreikšti. Meilė, supratimas, besąlygiška parama ir pastovumas, neišsenkantis pasitikėjimas – visa tai neįkainojama ir neparduodama. Visa tai galime gauti tik iš senelių. Seneliai reikalingi anūkam kaip šaknys.



Iš Punsco darželio archyvo

Naujametė eglutė Seinų „Žiburio“ mokykloje

SPAUDOS,
RADIJO IR
TELEVIZIJOS
REMIMO
FONDAS



„ŽIBURIO“ INF.

Nors šių metų žiema nedžiugino baltapūkėmis snaigėmis, neįmanoma buvo nei besmegenio nulipdyti, nei nuo kalnelio rogutėmis pačiuožinėti, tačiau aplink įsivyravusi tamsuma žiemos švenčių džiaugsmo numarinti nepajėgia. Pirmiausia eglutes puošėme namuose ir čia Kūčių vakarą laukėme Kalėdų senio. Sugrįžę į mokyklas, vėl jo sulaukėme. Ir nors jis ne vienam darželinukui kelia įtarimą ir nerimą, vis tiek smagu jį pamačius, ypač jei dovanų atneša.

Sausio 10 d. Seinų lietuvių „Žiburio“ mokykloje surengta tradicinė naujametė Eglutė. Šis renginys – gera proga pabendrauti visai mokyklos bendruomenei: susirenka vaikai, tėveliai, mokytojai, kartais savo anūkių pažiūrėti ateina ir seneliai. Žinoma, ir jie mokykloje visados laukiami. Eglutė – tai tam tikra pusmečio meninės veiklos apžvalga: scenoje vaikai vaidina, šoka, groja,



Irenos Gaspaviciūtės nuotr.

dainuoja. Parodo visa, ką geriausia išmoko dirbdami būreliuose. Šiomet šeštokai, vadovaujami mokytojos Janinos Macukonienės, paruošė spektaklį pagal Aldonos Liobytės pjesę „Meškos trobelė“. Dainuoti vaikus mokė mokytojas Juozas

Pileckas, groti Vytautas Gavutis ir Inga Vilkelienė. Inga taip pat vedė šokių būrelį mažiesiems. Ji ir parengė renginio scenarijų. Scenografiją paruošė Birutė Stoskeliūnienė, įgarsino tėvų komiteto pirmininkas Robertas Slovikas. Renginį vedė aštuntokės

Natalija Krakauskaitė ir Viktorija Sakalauskaitė. Jos ir dėkojo visiems mokytojams ir vadovams už pagalbą. Galų gale sužinojome, kad pas mus keliauja Kalėdų senis, kuris atgabeno net ketletą maišų pilnų dovanų. Tai vaikams viena maloniausių ir laukiamiausių šventės akimirky. Gavus dovanų, galima buvo pasivaišinti tėvų paruoštomis vaisėmis. Taip ir baigėsi žiemos švenčių laikotarpis.



Irenos Gaspaviciūtės nuotr.

Eglutė Vidugirių mokykloje



GRAŽINA KIBYŠIENĖ

Šiomet žiema vis dar delsia ateiti, nei šalčiu, nei sniegu ji nesimėto. Nepaisant oro kaprizų, mūsų gyvenimas rieda įprastu keliu. Ir mokykloje nieko neatidėliojame, nei darbų, nei švenčių. Visada sausio mėnesį ruošdavome Eglutę, taip ir šiomet nelaukdami žiemos surengėme šią šventę. Eglutė – tai ne tik visos mokyklos bendruomenės, bet ir platesnės visuomenės šventė. Scenoje moksleiviai, tramdydami jaudulį, stengiasi parodyti savo gebėjimus tėveliams, broliukams, sesutėms ir kitiems šeimoms nariams, giminaičiams bei draugams, kaimynams.

Šiomet Eglutę Vidugirių mokykloje šventėme sausio 19 d. Sekmadienio vakarą mokykla prisipildė meilauš šurmulio. Suvažiavo šventiškai pasipuošę ir gerai nusitekę mokiniai, susirinko daug žiūrovų. Mokyklos koridorius tiesiog buvo sausakimšas. Svečius širdingai pasveikino mokyklos direktorė Onutė Samulevičienė bei aštuntokė Diana Petruškevičiūtė. Vėliau šventę vedė aštuntokė Lidija Radzevičiūtė ir



Dovydo Nometkos nuotr.

septintokė Beata Aleksaitė. Scenoje matėme visus mūsų mokyklos mokinius. Jie deklamavo eiles, šoko, dainavo, grojo bei parodė savo aktorinius gebėjimus. Koncertą pradėjo patys mažiausieji: nulinkai ir pirmokai, kurie patrepsėdami ir paplodami deklamavo eilėraštuką, pritardami sau mušamaisiais instrumentais padainavo dainelę „Vėjo girnos“ ir smagiai pašoko šokį „Pjaunikėlis“. Nuo jų

neatsiliko ir vyresnieji draugai, kurie gražiai deklamavo apie besmegečius ir snaiges. Nuskambėjo dainos „Žiemos valsas“, „Varpeliai“, „Šitokį rytą“. Vėl sceną drebino šokiai. Šį vakarą ne vieną kartą išgirdome akordeono garsus. Savarankiškai groti pasiruošė III kl. mokinys Mantas Radzevičius. Jis akordeonu atliko dainą „Du gaideliai“. Smagiai pagrojo ir šeštokas Jokūbas Stoskeliūnas bei aštuntokas Edvinas Vaznelis, kurie lanko Punsko muzikos mokyklą. Akordeonininkų trijulė Sandra Černelytė, Sandra Pakuckaitė ir Edvinas Vaznelis atliko giesmę „Tyli naktis“. Savarankiškai programai pasiruošė ir aštuntokės, kurios padainavo dainą „Sninga iš meilės“. Meno programos pabaigoje IV–VIII klasių moksleiviai parodė vaidinimą „Pelenė“ – žiūrovus sužavėjo spalvingi jaunųjų aktorių rūbai. Po meno programos scenoje pasirodė Kalėdų Senelis, kuris labiausiai nudžiugino mažiausius.

Mokiniai su šypsena paliko mokyklą. Prasidėjo žiemos atostogos.



Dovydo Nometkos nuotr.

Senelių diena Vidugirių mokykloje



GRAŽINA KIBYŠIENĖ

*Močiute,
tavo glėbyje – paguodos pagalvėliai.
Močiute,
tavo veide – gerumo šypsenėlės.
Močiute,
tavo širdyje – meilės upeliai.*

*Seneli,
tavo akyse – vilties liepsnelės.
Seneli,
tavo plaukuose – metų vargeliai.
Seneli,
tavo rankose – sunkūs darbeliai.*

Sausio 16 dieną, per patį vidurdienį, Vidugirių mokykla prigužėjo garbių svetelių. Šią dieną vyko Senelių dienos koncertas. Tradiciškai moksleiviai paruošė meno programą su dainomis, šokiais, eilėmis. Susirinkusius pasveikino mokyklos direktorė ir aštuntokės. Pradžioje vaikučiai savo seneliams įteikė pačių rankomis kurtus atvirukus su savo nuotraukomis bei saldžias



Grazinos Kibyšenės nuotr.

dovanėles. Koncertą pradėjo mažiausieji, kurie smagiai pašoko ir gražiai padainavo apie senelį ir močiutę, motinėlą. Vėliau scenoje pasirodė vyresnieji. Jie taip pat šoko, dainavo, deklamavo. Šiomet IV–VIII klasių

moksleiviai deklamavo savo pačių kartu su lietuvių kalbos mokytoja parašytas eiles, kartu sukūrė ir nuotaikingą repą apie senelius. Aidėjo:

*Mano močiutė linksma bobutė,
Mano senelis – drąsus žmogelis.*

Jokūbas ir Edvinas pagrojo akordeonu. Meno programos pabaigoje seneliai žiūrėjo IV–VIII klasių spektaklį „Pelenė“. Po meno programos seneliai kartu su savo vaikaičiais sustojo bendrai nuotraukai, o vėliau pasišnekučiavo skanaudami sausainių ir arbatėlės. Nuskambėjo ne viena senelių atlikta daina...

Šią dieną Vidugirių mokykloje sklandė šypsenėlės, skambėjo juokas, akyse žėrėjo džiaugsmo žiburėliai, širdyse plazdeno šilti jauduliai... Norisi tik pakartoti scenoje nuskambėjusius žodžius: „Brangūs seneliai, tegul dar šimtą metų Jums gegutė iškukuos“.



Grazinos Kibyšenės nuotr.

Senelių diena Seinuose

INGA VILKELIENĖ

Sausio 17 d. Seinų „Lietuvių namuose“ vyko koncertas, skirtas senelių dienai. Koncertinę programėlę paruošė Seinų lietuvių „Žiburio“ mokyklos mokiniai. Joje dalyvavo vaikučiai nuo pačių mažiausių, trimečių darželinukų, iki 5 kl. mokinių.

Koncertą pradėjo penktokai su spektakliu pagal Violetos Palčinskaitės pjesę „Juodanosės“, kuri padėjo paruošti mokytoja Janina Macukonienė. Taip pat programėlėje pasirodė ir mokytojos Ingos Vilkelienės paruošti šokių kolektyvai, kurie parodė darželinukų 3 šokius („Oželis“, „Lietaus lašiuškai“ ir „Žvirblelis nabagėlis“). Mergaičių grupė šoko šokį „Gaspadinės“, o kolektyvas „Žiburiukai“ sušoko du šokius „Artojėliai“ ir „Stebuklingi riešutai“. Taip pat pasirodė ir mokytojo Juozo Pilecko vadovaujami



Irenos Vaicekauskienės nuotr.

vokaliniai ansambliai, nuo darželinukų iki penktokų, kurie atliko 7 daineles, ir

mokytojo Vytauto Gavučio bei Ingos Vilkelienės paruošti instrumentalistai, kurie grojo pianinu, akordeonu ir dūdelėmis. Smuiku pagriežė 2 kl. mokinė Evelina Aleksaitė, kurią paruošė Punsko muzikos mokyklos smuiko mokytoja. Koncerte skambėjo ne tik lietuviškos dainelės, bet ir viena angliška „We are happy“, kurią atliko mokytojos Teresės Savickienės paruošti 5–6 m. darželinukai. Koncertą vainikavo visų atlikėjų nuoširdūs linkėjimai seneliams ir sugiedota „Ilgiausių metų“.

Seneliai vaišinosi suneštais pyragais ir šnekučiavosi, džiaugdamiesi anūkėlių dovana – koncertu. Ši šventė jiems labai laukiama. Sveikatos Jums, mieli seneliai, kad dar ilgus metus galėtumėte džiaugtis savo vaikaičių pasiekimais!



Irenos Vaicekauskienės nuotr.

Tautosaka. Skūpas visadu moka du rozu

JURGITA STANKAUSKAITĖ

Skūpas gaspadorus

Nei vienas bernas neišslūžino pas gaspadorų sutarto laiko. Tokis skūpas buvo. Visos apylinkės bernai lankė tuos namus. Ale vienu dieną atajo drūtas bernas jį pasisiūlė tarnauc iki Advento, o suciko dyrbc cik už tai, kiek paneš. Sutarė. Bernas dzyrbo gerai. Sukės nuog rycinės iki vėlaus vakaro. Dzaugės gaspadorus jį vis mislino, ot pigiai nusiasmdiau, ku gi jau jis anta pecų išsineš...

Atajo Adventas. Bernas krauna jį krauna šienų, jau beveik visų kluonų baigia atušćyc. Gaspadorus jau ėmė rypuoc – kuoj aš savo jaucis šarsiu? Nedejuok, neraiks, kraiviai šypsos bernas... Suskrovis šienų švilpterėj bernas jį atlingavo jaucai. Šasc an to šieno, bernas nešulį an pecų. Kap aj, visa ūkė iš paskos. Gaspadorus brinkc negyvas... Ty ne paprasto berno būta, o velnio. Va tau jį darmas (pigus) bernas... Nieko dovainai nebūna. O skūpas visadu moka du rozu...

Štai prieš jus, skaitytojai, vienas iš Dzūkijos krašto tautosakos kūrinų. Nors kiekvienas Lietuvos kampelis nusėtas įvairiausių tautosakos tekstų, tačiau nieko nėra smagiau už jų skaitymą artimiausiam mums tarme. Daug paprasčiau pasiimti knygelę su bendrine lietuvių kalba parašytomis pasakomis, nei susirasti dzūkiškais žodžiais nubarstyta kūrinį.

Šia pavyzdine trumpa pasaka norėčiau atkreipti dėmesį į lietuvių tautosakos prasmę mūsų visų gyvenime ir jos skaitymo svarbą vaikams.

TAUTOSAKA – RETENYBĖ MŪSŲ BURNOJE

Pasakos, pasakėčios, dainos, mįslės, patarlės – tai tik dalis mūsų turtingos lietuvių tautosakos visuma, kurios viena dalis seniai užrašyta, o kita vis dar slepiasi etninėse pakampėse.

Daug jų nuėjo į užmarštį, nespėjo atgulti nė viename kasdienybe sutepliotame sąsiuvinyje.

Puikiai atsimenu akimirkas, kai mano senelis imdavo kas vakarą pasakoti pasakas. Susidomėjimas jomis atsirado ne iš knygų. Tokių namuose buvo, bet man jos tuomet nebuvo patrauklios. „Kam skaityc, jeigu dziedulis gerai papasakos“, – pagalvodavau. Nubėgusi pas jį į tamsų kambarį, atsiguldavau šalia ir, prisiglaudusi prie šaltos sienos, paprašydavau: „Tėvuk, papasakokit pasakų“. Tiek tereikėjo, kad tas mūsų vadinamas *tėvukas* užsidegtų noru pasakoti šnekančių avių ir vilkų balsais. Jis ne tik mokėjo pasakas seksti, bet ir panaudoti tinkamą ekspresiją, kad tik mums įdomu būtų klausyti. Tiesa, *tėvukui* patikdavo, kai jo istorijų klausydavosi ir maži, ir dideli. Dabar stebiuosi, kaip jam pavykdavo sukurti tokias pasakas, kurių veiksmas vykdavo gimtajame arba



kaimyniniame kaime.

Nepaprastai šilta pasidaro, kai pagalvoju, kad mano kartos atstovai dar turėjo namuose tokių senelių, kurie niekur neskubėdami mokėjo seksti pasakas, prajuokinti senovišku pokštu, užminti mįslę ar padainuoti šokio dainą.

Šiais laikais sekančių pasakas neliko, o jeigu kas nors šiaip ne taip surezga kokią pasakaitę, reikia pagirti. Tai retenybė. Dažniau, bet ne per dažnai vaikams skaitoma, todėl metai iš metų tautosakos gyvybingumas skursta, išnyksta jai būdingas emocionalumas. Ar atsimenate, kiek spėdavote suskaičiuoti savo senelės veido išraiškų, kai ši, sekdama pasaką, staigiai išpūsdavo akis ir iškeldavo rankas į viršų, norėdama perteikti pilko vilko baisumą? Kiekviena istorija turėdavo bendrą tikslą – pamokyti, kaip reikėtų arba nereikėtų elgtis, kaip daryti arba nedaryti. Ir toks



nerašytas tekstas turėjo didelę įtinimo galią. Laikui bėgant sakininius kūrinėlius pakeitė lengvai prieinamos knygutės, televizija ir internetas. Visa tai pasiglemžė tautosakoje nuolat baudžiamą aštriadantį vilką ir skylėtakepurį kaimo senuką, pakeičiant vis kitokiais ir nieko su tikruoju pasauliu nesusijusiais didvyriškais kažkokiais šuniukais ar lieknomis iki skausmo mėlynplaukėmis mergaitėmis. Nutoldami nuo tautosakos, nutolome nuo gamtos, visą supančios augmenijos ir gyvūnijos bei buities. Norint suprasti tautosaką, reikia žinoti anų laikų žmogaus buities ypatybes, pasaulėžiūrą, priklausomą nuo gamtos cikliškumo.

Jeigu jau taip atsitiko, kad nebeliko kam sekti pasakų, verta savo kasdienybės rutiną papuošti surašytų pasakų skaitymu vaikams.

SKAITYMAS – KASDIENINĖ RUTINA

Apie skaitymo vaikams privalumus

tenka girdėti kasmet po kelis kartus. Ne be priežasties. Skaitymas artina tėvo ir vaiko santykį, moko nurimti, susikaupiti, mąstyti, lavinti vaizduotę, suprasti ir... mokytis. Buitiškai tariant, knygos skaitymas moko gyvenimo. Kad ir kaip tai banaliai skambėtų, suaugusiųjų rankomis vartomos vaikiškos knygutės turi nepaprastą galią jungti kartas, kalbėti viena kalba.

Neįtikėtina, kaip tautosakoje užburtas pasaulis gali labai skirtis nuo dabartinio. Skirtumas labiausiai atjaučia kaimo nepažįstantys vaikai, tačiau nereiš-

kia, kad šiems senasis lietuvių gyvenimas nėra įdomus. Netiesa ir klaidinga manyti, kad tautosakos kūriniai skamba prasčiokiškai, nekultūringai, šiurkščiai. Anų laikų kūryba atspindi tautos istoriją, santykį su aplinka, žodžio menu. Mat pirmi lietuvių kultūros istorijos mokymosi žingsniai namų aplinkoje gali būti itin malonūs tiek dideliems, tiek mažiems.

Istorijos mokytis iš naujo tenka jau ir mano kartai. Remdamasi ne tik savo, bet ir draugų pavyzdžiu, vienareikšmiškai teigiama, kad pasakų skaitymas kasdien turi labai teigiamą įtaką. Mažieji noriai kartuoja naujai išgirstus žodžius, o susidomėję paveikslėliais pirščiukais bando nukrapštyti smulkias, mums iš pirmo žvilgsnio nepastebimas detales. Dažnai tėvams atrodo, kad vaikas klausydamas pasakojimo nieko nesupranta arba įsidėmi labai mažai, tačiau greitai pastebi, kad nugirstas „Tau, varliuk, nu-nu-nu, kad per garsiai

kvarkei“ persikelia į realų gyvenimą. Jis jau žino, kad rėkti negražu.

TAUTOSAKOS SKAITYMAS – PAPRASTA KELIONĖ Į PAMOKYMĄ

Tautosaka turi neįkainojamą pamokymų galią, kurioje išminties semiasi absoliučiai kiekviena karta. Nereikia būti vaiku. Ji bet kokiam gyvenimo tarpsnyje padeda susimąstyti apie tikrąsias vertybes, elgesį, kasdienybės turtinimą gerais poelgiais. Pirmiau pateikta dzūkų pasakaitė labai vaizdingai, aiškiai ir net juokingai perteikia godaus žmogaus gyvenimą ir likimą. Galbūt gana drastiškai pasibaigia jo dienos, tačiau tautosakoje dažnai naudojamas mirties motyvas už neteisingą elgesį. Žmogus visais laikais bijojo mirties, kuri siejosi su skausmu, širdgėla ir visa ko pabaiga. Susitikimas su mirtimi pasakose padeda suvokti gyvenimo vertę ir kelia norą juo džiaugtis kuo ilgiau.

Kadai kurti įvairiausi kūrinėliai arba tiesiog sakiniai, kuriuos senukai mokėdavo įpinti sekamosiose pasakose, mokė mandagumo. Susitinkant žmogų reikia pasisveikinti, o jeigu to nepadaroma, mūsų krašte dažniausiai sakoma: „Kiaulė, tai nor kru-kru pasako“. Lietuvoje būdavo juokais klausama: „Ė, ar nematei kiaulės su skambaliukais?“ Jeigu atsakydavo, kad nematęs, tuomet kitas į jį pirštu parodydavo ir juokdavosi: „Taigi va – eina!“. Tokių ir dar daugiau visokiųjų šmaikščių pamokymų buvo galima išgirsti sakomuose kūrinuose. Pasakų knygutėse visi pamokymai yra kuklesni, švelnesni. Sakoma, kad visa tai dėl vaiko gerumo. Bet pripažinkite, kad mūsų senelių sumanūs pasakymai ne tik mokė, bet kartu sukeldavo ir juoką, kurio šiandien labai trūksta rimtuose mūsų veiduose? *Nebūk kap sausa pėdynča, ba atrodzysi lyg tau an smukio velnias būt noragus sulaužis. Avino misliai spjauk in akis ir visi pikci šaudukai perdegs.*

2019-ųjų demografiniai rodikliai

EUGENIJA PAKUTKIENĖ

SEINŲ MIESTE

Seinų miesto metrikacijos įstaigoje 2019 metų pabaigoje įregistruota:

- 37 naujagimiai (12 mergaičių ir 25 berniukų), 2018 m. – 40;
- 69 mirusieji (35 moterys ir 34 vyrai), 2018 m. – 66.

2019 m. pabaigoje Seinų mieste gyveno 5191 žmogus, 2457 vyrai ir 2734 moterys. Palyginti su pernai metais, miesto gyventojų sumažėjo mirus ar išvykus gyventi kitur. 2018 m. pabaigoje Seinų mieste gyveno 5557 žmonės. Seinų mieste registruoti keli laikinai gyvenantys užsieniečiai.

2019 m. pabaigoje Seinų m. gyventojų struktūra pagal amžių atrodė taip:

iki 4 metų	198 (po lygiai mergaičių ir berniukų)
5–9 m.	231
10–14 m.	255
15–19 m.	254
20–24 m.	288
25–29 m.	323
30–34 m.	369
35–39 m.	404
40–44 m.	386
45–49 m.	339
50–54 m.	333
55–59 m.	402
60–64 m.	429
65–69 m.	335
70–74 m.	244
75–79 m.	156
80–84 m.	133
85 m. ir vyresni	111 (33 vyrai ir 78 moterys)

Duomenis pateikė Seinų miesto valsčiaus metrikacijos biuro inspektoriė Dorota Łozińska

SEINŲ VALSČIUJE

2019 m. Seinų valsčiaus kaimuose gyventojų apskaitos skyriuje įregistruota, kad gimė 41 vaikas (24 berniukai ir 17 mergaičių), mirė 51 žmogus (21 vyras ir 30 moterų). 2019 m. susituokė 23, išsiskyrė 8 poros.

Seinų valsčiaus kaimuose gyvena 4040 žmonių (2088 vyrai ir 1976 moterys). Daugiausia, nes 216 žmonių gyvena Berznyke, 197 – Klevuose, 186 – Zolieckuose, 171 – Žagariuose, 168 – Lumbiuose.

Seinų valsčiaus kaimuose gyvena 129 žmonės, kurių amžius 85-eri ir daugiau, iš jų 46 vyrai ir 83 moterys.

Kaimuose vaikų iki 4 metų – 194 (maždaug tiek yra ir Seinų mieste), 5–9 m. – 183, 10–14 m. – 207, 15–19 m. – 193, 20–24 m. – 264, daugiausia, nes per 300 yra 15–29, 30–34 ir 45–49 metų žmonių.

Seinų valsčiaus kaimuose gyvena ir užsieniečių: 11 iš Lietuvos, 3 iš Baltarusijos, 2 iš Didžiosios Britanijos.

Duomenis pateikė inspektoriė Alicija Virbaliene

PUNSKO VALSČIUJE

2019 m. pabaigoje Punsko valsčiuje registruoti 4244 gyventojai, iš jų – 1217 Punsko miestelyje. Palyginti su ankstesniais metais, valsčiuje gyventojų sumažėjo 10, bet pačiame Punske 7 padaugėjo. Laikiniai priregistruota ir 13 asmenų, atvykusių iš kitų šalių – 9 iš Lietuvos ir 4 iš Baltarusijos. Esama ir kitų šalių piliečių, tačiau pagal dabartinę tvarką, turėdami darbo leidimą, jie savo gyvenamos vietos registruoti Lenkijoje neprivalo.

2019 m. Punsko valsčiuje mirė 35 gyventojai: 20 vyrų ir 15 moterų.

Tai gerokai viršija gimusiųjų skaičių (neigiamas gyventojų prieaugis fiksuojamas nuo 2010 m.), bet mirusiųjų buvo daug mažiau nei 2018 m., kai registruotos net 52 mirtys.

2019 m. susituokė 24 poros, 8 atšventė 50 metų bendrojo gyvenimo jubiliejų.

Naujagimių buvo nedaug. Gimė tik 25 vaikai (15 berniukų, 10 mergaičių), t. y. tiek pat kiek 2017 m. Tai pats mažiausias naujagimių skaičius per pastaruosius dvidešimt metų. Dauguma naujagimių dokumentuose vis dar užrašoma lenkiškomis vardų formomis. Mergaitėms 2019 m. dažniausiai buvo renkami tarptautiniai vardai. Kai kurie vardai gimimo liudijimuose įrašyti lietuviškai (Evelina, Mirga, Gabija) arba atitinka lietuvių kalbos rašybą (Greta, Marlena, Sandra).

Berniukams ir toliau suteikiamas populiarus Mato vardas. Iš trijų šiuo vardu pavadintų naujagimių du civilinės metrikacijos dokumentuose įrašyti lietuviška forma (Matas) ir vienas – lenkiška (Mateusz). Kitų berniukų vardai užrašyti lenkiškomis vardų formomis.

Nėlikus šimtamečių, dabar patys vyriausi valsčiaus gyventojai gimę 1923-iaisiais: 2 moterys (gyvena Ožkinių k. ir Punske) ir 1 vyras (Agurkių k.). Jiems šiomet sukaks 97-eri. 2018-ųjų pabaigoje valsčiaus gyventojų buvo 4254, iš jų 1210 gyveno Punske. Vadinasi, per metus sumažėjo 19 gyventojų.

Parengta pagal Nijolės Birgelienės straipsnį „2019-ieji Punsko valsčiuje: tarp optimizmo ir (ne)vilties“, skelbta portale www.punskas.pl

Prieš pusę amžiaus apie lietuvių kalbą išgirdęs italas apie ją žino daugiau, nei dažnas lietuvis

Dažnam užsieniečiui siekis pramokti lietuvių kalbos tampa nemenku išbandymu. O štai italų kalbininkas prof. dr. Guido Michellini ne tik puikiai ją kalba, bet ir ne vienus metus tyrinėja lietuvių kalbą.

Profesorius savo pavyzdžiu įrodo, kad lietuvių kalba užsieniečiui gali būti labai įdomi, patraukli ir artima.

Svečias iš Italijos Lietuvos nacionalinėje Martyno Mažvydo bibliotekoje Vilniuje lietuvių kalbos gerbėjams ir puoselėtojams skaitė paskaitą „Lietuvių kalbos pranašumas kai kurių „didžiųjų“ Europos kalbų atžvilgiu“.

Paskaitoje analizuoti lietuvių,

lotynų, senosios graikų, net italų kalbų panašumai, pabrėžtos šių kalbų skirtybės, taip pat aptarta kultūrinių, kalbinių ryšių įtaka kalboms ir jų vartojimui.

Dar mokykloje G. Michellini mokėsi lotynų kalbos, vėliau susipažino su senąja graikų, sanskrito kalbomis, studijavo klasikinę filologiją. Būtent sanskrito kalba profesorių paskatino atsigręžti į lietuvių kalbą, apie kurią jis pirmą kartą sužinojo prieš 50 metų.

„Aš baigiau klasikinę filologiją. Italijoje gyvenau tokiu laikotarpiu, kai gimnazijoje lotynų kalbos buvo pradama mokytis nuo 6 klasės po 5 val. per savaitę. Mano kartos žmonėms lotynų kalba įaugo į kraują

– jei reikia, galime susikalbėti lotyniškai“, – paskaitoje apie save pasakojo G. Michellini.

NE DINOZAURAS

Perėjęs prie kalbos nagrinėjimo, jis pabrėžė, kuo vis dėlto lietuvių kalba iš esmės skiriasi nuo lotynų.

Pasak profesoriaus, kalba – tai veikiantis bendruomenės kodas. Todėl viena yra tikros, o kas kita – mirusios kalbos. „Lotynų kalba galima skaityti, yra žmonių, su kuriais galiu susikalbėti. Tačiau ji nėra nė vieno žmogaus gimtoji kalba. O lietuvių kalba – nuolat vartojama vienos tautos gimtoji kalba. Tai lėmė, kad pradėjau gilintis į lietuvių kalbą.

Į lietuvių kalbą reikia žiūrėti ne kaip į dinosaurą ar reliką. Nieko panašaus: lietuvių kalba – gyvas kodas“, – kalbėjo G. Michellini.

KAM – CAPPUCCINO, O KAM – KAPUČINAS

Nerdamas gilyn į kalbos įdomybes, profesorius atkreipė dėmesį į leksikos įvairovę. Anot jo, visuomenės poreikiai nuolat keičiasi, ir nors kalbos sandara pasilieka daugiau mažiau tokia pati, leksika – labai keičiasi.

„Nereikia toli ieškoti: kiek šiandien vartojame žodžių, kurių prieš 30 metų nevartodavome?



Italų kalbininkas prof. dr. Guido Michellini

Pavyzdžiui, kompiuteris. Tokie žodžiai – skoliniai – labai svarbūs, nes leidžia papildyti leksiką. Lietuvių kalboje yra skolinių ir iš italų kalbos. Pavyzdžiui, cappuccino. Yra, kas sulietuvina ir sako kapučinas. Žodis makaronai taip pat atėjęs iš italų kalbos. Bet macaroni Italijoje – ypatingo tipo, tam tikros formos pasta“, – aiškino kalbininkas.

Pasak jo, labai svarbu atsižvelgti į istorinį kontekstą. Tarkime, lietuvių kalboje tam tikru metu vyravo daug lenkų kalbos žodžių. Be kita ko taip nutiko, nes standartinės, bendrinės kalbos reguliavimą lėmė inteligentai, kurie kalbėjo ir lenkiškai. „Vienas kitas žodis gyvuoja ir šiaudien. Pavyzdžiui, Raseiniuose mano pažįstami sako griekas“, – prisiminė svečias iš Italijos.

Panašiai atsitiko ir su italų kalba – iki Dantės inteligentų kalba buvo lotynų. Pats Dantė, anot G. Michellini, kai rašydavo apie rimtus dalykus, rašydavo ne itališkai, o lotyniškai, nes šia kalba jo žodynas buvo platesnis nei toskanietiškas.

Pirma plati mokslinė prozos knyga, išleista italų kalba, pasirodė tik Renesanso laikais – XV a. pabaigoje.

Lietuvių kalba pirmas rimtas literatūros tekstas raštijoje – Simono Vaišnorio versta „Margarita theologica zemczuga theologischka“. „Pagrindinė šios knygos dalis versta iš lotynų kalbos. Įdomiausia matyti, kad lietuvių kalbos tais laikais neužtekavo – žmogus daug kur rašydavo lotynišką žodį ir stengdavosi jį paaiškinti“, – pasakojo kalbininkas.

Anot jo, leksikoje atsispindi kalbos bruožai: skoliniai iš kitų kalbų skamba kitaip, nes lietuviai turi visur pridėti galūnę. Kitas būdas išplėsti leksiką – vertiniai, tarkime, žodis savaitgalis. G. Michellini manymu, jis greičiausiai sudarytas iš vokiečių wochenende. „Viena mano studentė rašė diplominį darbą iš lietuvių

kalbos anglicizmų. Paaikšėjo, kad didžioji jų dalis ėjo per rusų kalbą. Italijoje mes daug ką perėmėme iš prancūzų kalbos, o ne iš vokiečių, nes prancūzų kalba mums gimininga“, – kalbėjo svečias iš Italijos.

TOBULA DALYVIŲ SISTEMA

Profesoriaus manymu, lietuvių kalbos dalyvių sistema – tobula.

„Gerbiantis ir pagerbtas – lotynų kalba daugiau dalyvių neturi. Tai – menka dalyvių sistema. Lietuvių kalba ta prasme pranašesnė. Iš anksčiau prisimenu: kai mokytojas pradėjo dėstyti graikų kalbą, sakė, kad lotynų kalbos dalyvių sistema – šlubuojanti. Tačiau jei lyginsite su graikų kalba – ji tobula, nes yra esamojo laiko veikiamosios ir neveikiamosios rūšies dalyvis. Būtojo laiko – irgi. Po kiek laiko radau, kad tas pats yra ir lietuvių kalboje. Mano nuomone, padalyviai – tai veikiamosios rūšies dalyviai be galūnių“, – aiškino G. Michellini.

Kalbant apie linksnius, jo teigimu, lietuvių kalba panašesnė į senovės graikų. Mat lotynų kalboje viena galūnė gali priklausyti daugeliui kategorijų, ji visai neaiški. Štai lietuvių kalboje daiktavardžių galūnės labai skiriasi, o senovės graikų kalba turi tik keturis linksnius, tačiau skiriasi visos formos. Tai – dar vienas bruožas, kuris sieja lietuvių kalbą su senovės graikų kalba.

„Lietuvių kalbos sistemoje liepiamosios nuosakos morfologija labai aiški – daryk, darykim, darykite – sumaišyti su kitomis kalbomis neįmanoma. Tokiu atveju šitos galūnės yra naujadaras – tai reiškia, kad lietuvių kalba sugebėjo atsinaujinti taip, kad sistema veiktų ir veiktų labai gerai. O imkime lotynų kalbą – *laudare, lauda, laudate* – žodžiai skiriasi, bet turi bendresnių pobūdžių.

Kitas įdomus lietuvių kalbos bruožas – geidžiamosios nuosakos: sistema labai aiški, galūnės – taip pat, o žinoma, kad geidžiamoji nuosaka

– nesenas darinys, bet veiksmingas ir naudingas.

Mūsų, italų, kalba labai keista: jei reikia išversti sakinį „Vaiką pamačiau vakar“, negalima, nes objektas negali būti prieš veiksmą. O lietuvių kalba daug paprastesnė“, – vardijo profesorius.

APIE G. MICHELINI

Profesorius yra Lietuvos mokslų akademijos užsienio narys, Lietuvių katalikų mokslo akademijos narys akademikas, 1970–1974 m. Bolonijos universitete studijavo klasikinę filologiją, 1975–1976 m. Vilniaus universitete (VU) – baltų kalbotyrą. 1981 m. VU apgynė mokslų kandidato disertaciją „Teksto lingvistika ir indoeuropiečių prokalbė: pasyvas“, 1988 m. – daktaro disertaciją „Laiko, veiklo ir nuosakos kategorijos ir jų funkcionavimas baltų kalbose“.

1978–1987 m. G. Michellini dėstė Milano katalikų universitete, 1987–1994 m. – Potencos universitete. Nuo 1994 m. dirba Parmos universitete, kur dėsto ir baltų filologiją. 1979 m. Vilniaus universiteto, 1993 m. ir 1995 m. Vytauto Didžiojo universiteto dėstytojas.

2000 m. Klaipėdos universitetas jam suteikė garbės daktaro vardą.

Kalbininkas tiria senovės lietuvių kalbos paminklus, nagrinėja prūsų kalbos problemas. Jam nesvetima ir vertėjo duona: 1990 m. į italų kalbą išvertė Antano Baranausko „Anykščių šilelį“ (*La selva di Anykščiai*), o 1991 m. – „Sibiro lietuvių dainas“ (*Canti lituani dalla Siberia*). Italų ir lietuvių spaudoje paskelbė straipsnių Lietuvos istorijos, lietuvių ir italų ryšių klausimais.

Paprastai apie profesorių galvojama kaip apie senosios kalbotyros specialistą. Tačiau tai toli gražu nėra teisinga: naujoje jo knygoje „Nuo Parmos vienuolyno iki Dubysos“ kaip sykis – tyrimai apie dabartinę lietuvių kalbą.

Paskambink
Sužinok!
Pakviesk!

Ansamblis „InPuls“

Grojame visur ir visada

Grojame suėjimuose

Grojame vestuvėse

Grojame renginiuose

KONTAKTAI:
tel.: +48 887 863 863 +48 503 168 717
e. paštas: 1vitek@op.pl donka1973@wp.pl



2020 m. sausio 11 d. amžinybėn iškeliavo 95 m. sulaukusi
A. A. ANELE SKRIPKIENĖ
iš Dusnyčios.

Nuoširdžiai dėkojame tariame giminėms, pažįstamiems, giesmininkams, Suvalkų lietuviams už dalyvavimą šermenyse, užuojautos žodžius, maldas, buvimą šalia, aukas, gėles ir Velionės palydėjimą į amžinojo poilsio vietą.

Sūnus Vitas, dukros Stasė ir Aldona su šeimomis ir artimieji



2019 m. gruodžio 31 d. amžinybėn iškeliavo 95 m. sulaukęs
A. A. KLEMENSAS MISIUKONIS
iš Ramoniškės.

Žmonės, kuriuos mylime, pasilieka amžiams, nes jie palieka pėdsakų mūsų širdyse.

Nuoširdžiai dėkojame šeimai, draugams, kaimynams, giesmininkams, pažįstamiems, visiems, kurie užjausdami dalyvavo mūsų mylimo Vyro, Tėvo, Brolio, Senelio ir Prosenelio laidotuvėse.

Dėkojame už parodytą palaikymą, paguodos žodžius, gėles ir aukas.

Liūdinti šeima

MIELI SKAITYTOJAI!

Labai prašome
1 proc. pajamų mokesčio skirti
Punsko ugniagesiams, kurie jį
panaudotų
ugniagesių įrangai atnaujinti.

KRS: 0000116212,
cel szczegółowy OSP Puńsk

Iš anksto tariame nuoširdžiausią
ĄČIŪ!

Punsko ugniagesiai savanoriai

Lietuvos žiniasklaida

2020-01-08–01-23

Šįkart šalyje kilo, ko gero, europinio lygio skandalas: paaiškėjo, jog Klaipėdoje popieriaus ir kartono gaminius gaminanti įmonė „Grigeo Klaipėda“ galbūt ne vienus metus slapta gamybos atliekas išleidavo į Kuršių marias. Nors miesto gyventojai jau seniai dėl nepakeliamos smarvės, kuri ypač sustiprėdavo naktimis, skundėsi įvairioms miesto instancijoms netgi nurodydami galimą dvoko priežastį, niekas nieko nesugebėjo ar nenorėjo padaryti. O savo argumentus pateikiančius klaipėdiečius laikė kone kvailiais.

„Netikėjo mumis aplinkosaugininkai, kai kalbėjom apie tuos dalykus, ir kvailiais vadino, ir sakė, kad sapnuojame“, – neslėpė Klaipėdos tarybos narė, 19 pietinėje Klaipėdos miesto dalyje esančių daugiabučių namų bendrijos pirmininkė Ligita Girskienė, bene dešimtmetį dirbanti ir visuomeniniais pagrindais.

Daug metų smarvę kentę klaipėdiečiai ėmė domėtis, kas vyksta gimtajame mieste. Grupelė aktyvistų, tarp jų vėliavnešėmis tapusios L. Girskienė bei Raimonda Zaborė, naršė dokumentus, važinėjo po įmones. Moterys ne kartą kėlė klausimą, kur „Grigeo Klaipėda“, 2012 m. triskart padidinusi gamybos apimtį, išleidžia nuotekas?

<...> Manau, kad buvo žmonės, vadovai, kurie turėjo žinoti, kas vyksta. „Klaipėdos vandens“ valdybos nariai gal ir nežinojo, bet aukščiausios galvos, manau, žinojo. Man skambino moteris, neprisistatė, ji įvardijo aukštas pareigas ėjusį žmogų, sakydama, jog jis viską žinojo“, – portalui 15min.lt kalbėjo L. Girskienė.

Yla išlindo iš maišo, kai tyrimo pagaliau ėmėsi ir specialistai iš kitų miestų. Patys „Grigeo Klaipėda“

vadovai užfiksuotą taršą aiškino „netyčiniu vienkartinu“ atveju, avarija, nors prokuratūros ir aplinkosaugos specialistai buvo kitokios nuomonės.

„Nustatyta, jog akcinė bendrovė „Grigeo Klaipėda“ į Kuršių marias leido nevalytas nuotekas. Tarša normas viršijo iki 130 kartų, o į marias galimai išleista šimtai tūkstančių ar net milijonai tonų nevalytų nuotekų“ – informuoti žurnalistai Klaipėdos apygardos prokuratūros surengtoje konferencijoje.

„Apygardos vyr. prokuroro pavaduotojas Juozas Sykas teigė, kad pirminiai surinkti duomenys leidžia pagrįstai manyti, kad tie įrenginiai, kuriais buvo apeinami nuotekų valymo įrenginiai, buvo sumontuoti tyčia.“

„Čia jau kalbama ne apie neatsargų aplinkos apsaugos taisyklių pažeidimą, o tyčinius veiksmus, kurie buvo nukreipti į įrangos sumontavimą ir gamtos, Kuršių marių teršimą“, – sakė J. Sykas.

Tai, anot jo, kaip rašė portalas lrytas.lt, buvo daroma siekiant išvengti mokesčių.

Iškart po informacijos apie taršą „Nasdaq“ Vilniaus birža pranešė stabdanti prekybą „Grigeo“ akcijomis, o jų vertė iki sustabdymo krito 9,33 procento.

Keli stambūs prekybos centrai bei baldų gamintojai pranešė atsisakantys pirkti teršėjų gaminamą produkciją.

Tuo metu aplinkos ministras Kęstutis Mažeika portalo delfi.lt laidoje „Delfi diena“ apie šią skandalingą istoriją kalbėjo: „Reiktų pasakyti, kad tie teršalai turbūt tekėjo nuo 2012 m., žala gamtai dėl į Kuršių marias leistų nevalytų nuotekų gali siekti 60 mln. eurų.

Jeigu, vertinant pagal įstatymus, senatis yra penkeri metai, tai iki penkerių metų gali būti skaičiuojama žala.

Jeigu per metus 12–13 mln. eurų, pagal tokius kiekius, kokie buvo, tai žala gali būti apie 60 mln. eurų“, – teigė ministras.

Pasak jo, pagal šiuo metu galiojančius įstatymus, žala būtų paskaičiuota už penkerių metų laikotarpį.

Minėtame portale žurnalistė Raiminta Rakauskė su specialistais kalbėjo apie tai, kuo šis skandalas gresia pačiai įmonei ir Lietuvos verslui apskritai.

Anot bendrovės „SME Finance“ ekonomikos patarėjo Aleksandro Izgorodino, jei įmonė vis dėlto būtų pripažinta kalta ir gautų 5 mln. eurų baudą, jai tai nebūtų labai grėsminga suma. Tai būtų vienkartinis neigiamas aspektas, ypač jei įmonės pelnas ir eksportas toliau augs.

Kaip vieną rizikų A. Izgorodinas įvardijo reguliacinę riziką ir galimai dažnesnius patikrinimus ateityje. „Jei įmonės kaltė bus įrodyta, tam tikrą laiką tarnybos į ją žiūrės griežčiau, bet tai iš esmės įmonės veiklai nepakenks ir bus tik trumpalaikis aspektas“, – sakė jis.

O Lietuvos verslo konfederacijos Mokesčių komisijos pirmininkas Marius Dubnikovas tikino, kad šiuo atveju tai didžiulis nuostolis šiai bendrovei ir verslo aplinkai, nes, jei įtariamai pasitvirtins, yra dėmė.

„Nuostoliai yra ne tik bendrovei, bet ir investuotojams. Akivaizdu, kad akcijas žmonės prarado ir dar praras dalį savo turimo turto, nes akcijų kaina greičiausiai koreguosis.

Antras dalykas, nors sunku dabar pasakyti, bet tai gali atsiliepti ir pensiniams fondams. Atsižvelgiant į tai, kad tai buvo ir yra viena geresnių kompanijų biržoje, jos paplitimas fonduose tikrai yra pakankamai platus“, – įspėjo M. Dubnikovas.

Prezidentas Gitanas Nausėda, vertindamas situaciją, LRT radijui sakė:

„Nenoriu užbėgti už akių konkrečiam tyrimui, bet tai, kas jau yra pateikta, ir kas yra žinoma, tikrai akivaizdžiai patvirtina tyčinę veiklą. Tai nėra kažkokia avarija, tai yra sąmoninga veikla siekiant taupyti sąnaudas ir tai yra visiškai akivaizdus tyčiojimas iš visuomenės. Tai netoleruotina, ir aš manau, kad atsakingi asmenys bus nubausti visu griežtumu“.

Griežtai apie tai „Žinių radijo“ laidoje kalbėjo ir premjeras Saulius Skvernelis: „Jei tai yra tai, kas dabar nustatyta – tai yra tyčiniai veiksmai ir nusikalstami veiksmai. Matyt, tai nėra vienintelė įmonė, nes tokių problemų turime ne tik Klaipėdoje. Esame vilniečiai – ir kvapai, ir Neris atrodo po valymo įrenginių labai dažnai „kvepianti“. Bet kiek teko pačiam skambinti ir bendruomenei kreiptis – viskas tvarkoje, taip turi būti. Manau, kad kiekviename iš miestų mes rastume analogišką situaciją. Kyla klausimas – kas kitas, kuriame mieste? Tas klausimas, manau, bus ne retorinis“, – sakė premjeras.

Žurnalistas Rimvydas Valatka del-fi.lt apie neeilinį skandalą komentare „Vamzdis „Grigeo“ ir Pangoniui. O gal mums visiems?“ rašė: „Nė nepastebėjom, kaip, belaukiant naujos ekonomikos krizės, mus ištiko žinojimo krizė.“

<...> AB „Grigeo“ savininkas, valdybos pirmininkas ir prezidentas Pangonis mažne 7 metus nežinojo, kad turi auksinį vamzdį ir ištikimesnį už Jogailos Vaidilą tylų juodąjį sklendininką. Kuris be jokio įsakymo raštu ir net žodžiu kiekvieną mielą naktį sukinėjo sklendę į marias, kad tik jo ponas iš kartono fabriko gautų trečdaliu daugiau pelno.

Aplinkosaugininkai nežinojo apie aukso kiaušinius Pangoniui dedantį 12 km vamzdį ir sklendininką Vaidilą. Apie tonas pavojingų teršalų į marias leidžiantį vamzdį niekas nežinojo net tada, kai šalia gyvenę žmonės ėmė minti valdžios slenkstį maldaudami kažką daryti. Žmonės rodė, kad fabrikas iš marių ima triskart daugiau

vandens nei oficialiai išleidžia, o valdininkai žmones durnino.

<...> Vamzdis, kurį Pangonis pripažino tik į trečią dieną po savo kaip padoraus verslininko ir „Grigeo“ kaip gamtai draugiškos bendrovės mirties, pasiuntė į gilų nokautą viso Lietuvos verslo reputaciją. Atvejis, kurį ir po dešimties metų net doriausiam verslininkui kiekvienas verslo heiteris galės kišti po nosim. Ir bus teisus.

<...> Škart verslas į žinią, kad „Grigeo“ šinkavo sunkiuosius metalus į marias, reagavo šimtą kartų pilietiščiau (tai, žinoma, yra geriausia šio liūdno įvykio pusė) nei piliečiai. Į protestą prie „Grigeo“ kiek atėjo? Gal 20 žmonių. Jei žmonės tai paliks tik feisbukui ir saviėigai, vamzdis mums visiems.“

Kad prezidento G. Nausėdos ir valdančiųjų parlamente bei vyriausybėje požiūriai į svarbius šalies politinius ar ekonominius klausimus skiriasi, žinoma senokai. Vien ko verta ne pirmas mėnuo besitęsianti ir neaišku, kada išsispresianti, istorija su susisiekimo ministru Jaroslavu Narkevičiumi, kurį šalies vadovas jau ne kartą ragino atsistatydinti, o dabar net nekviečia į Prezidentūrą, kai susitinka su kitais ministrais.

Valdantieji, kaip sako politologai, matydami, kad per kitus rinkimus gali turėti problemų, prieš keletą mėnesių nutarė, kad „bus daugiau demokratijos“, jei patekimo į parlamentą reikalingų surinkti balsų procentas bus sumažintas iki trijų partijoms ir penkių koalicijoms. Kaip tarė, taip ir padarė – įstatymą priėmė.

Prezidentūra priimtą įstatymą vetavo, todėl Seimas turėjo galimybę pasirinkti: ar svarstyti įstatymą iš naujo ir atsižvelgti į Prezidentūros pastabas, ar laikyti jį nepriimtu. Buvo nutarta svarstyti iš naujo.

Dar prieš balsavimą Gabrielius Landsbergis, Tėvynės sąjungos-Lietuvos krikščionių demokratų vadovas, kalbėdamas su žurnalistais sakė, jog Lietuvos valstiečių ir žaliųjų

sąjungos (LVŽS) frakcijoje yra bent dešimt žmonių, kurie, jei galėtų balsuoti kaip nori patys, nepritartų rinkimų kartelės mažinimui.

„Mūsų žiniomis, taikomas labai didelis spaudimas valstiečių frakcijos nariams balsuoti ir nepalaikyti prezidento veto, t. y. grįžti prie trijų procentų kartelės. Slaptas balsavimas žmones apsaugotų“, – žiniasklaidai Seime sakė G. Landsbergis. Valdančiosios koalicijos taryba vieningai sutarė, kad visos koalicijai priklausančios frakcijos turi balsuoti, kad prezidento veto būtų atmetas. Tačiau tą turi palaikyti ne mažiau nei 71 Seimo narys.

Vis dėlto, nors buvo mestos visos jėgos surinkti reikalingą 71 Seimo narį, kaip rašė lrytas.lt, „G. Nausėda laimėjo pirmąjį mūšį: atmesti veto nepavyko, pritrūko vos vieno balso. Kad pakaktų balsų, LVŽS vadovas Ramūnas Karbauskis iš susitikimo su prezidentu net atšaukė aplinkos ministrą K. Mažeiką, nes kiekvienas papildomas balsas galėjo būti lemiamas.“

Tuo metu portalas 15min.lt apie nepavykusį valdančiųjų veiksmą rašė: „Seimui priėmus prezidento veto dėl rinkimų kartelės, jo vyriausiasis patarėjas svarsto, kad mūsų rinkimų sistemą reikėtų keisti radikalai.“

Savo ruožtu R. Karbauskis dėl nesėkmės neliūdi, bet teigia, kad prie siūlymo žeminti slenkstį į parlamentą iki 3 ir 5 proc. grįžtama nebus.“

Ir R. Karbauskis, ir Seimo narys Naglis Puteikis teigė, jog nemažai parlamentarų prieš balsavimą sulaukė skambučių iš prezidentūros.

„Nuo kada prezidentūra užsiima tokia praktika? Ar neateis tokia valanda, kai buvusi prezidentė Dalia Grybauskaitė pasakys, kad smerkia tokią praktiką, nes ji neskambindavo eiliniams Seimo nariams“, – kalbėjo N. Puteikis.

Žiniasklaida balsavimo rezultatus įvardijo kaip „pirmą G. Nausėdos laimėtą mūšį“.